

מ"ת 4660/11/13 - מדינת ישראל נגד זיאדה חليل

בית משפט השלום לערבותה בירושלים

מ"ת 13-11-4660 מדינת ישראל נ' חליל(עוצר)

בפני כב' השופט נאייל מהנא
מבקשים מדינת ישראל
נגד זיאדה חليل (עוצר)
משיבים

החלטה

בעהלטה מיום 21.11.13 הורתה על מעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים נגדו לאור המסוכנות הנשקפת לציבור ממנה, נוכח העברות המיחסות לו בשני אישומים שונים שעוניים, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישון נהיגה תקף, שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, נהיגה בשכרות וסירוב לבדיקה שכורת.

העברות באחד האישומים בוצעו על ידי המבוקש תוך הפרה של תנאי מעצר בית שהוטל עליו בבית משפט השלום לראשונה לציון, במסגרת הליך פלילי המתנהל כנגדו בקשר לעבירה של הסעת שב"חם.

cut מוגשת בקשה לעזין חוזר בהחלטת המעצר (להלן: "הבקשה"), וזאת נוכח הטענה כי המבוקש החל בטרם מעצרו במהלך שיקומי במסגרת עמותת "אפשר", לאור בעית אלכוהול ממנה סובל ואשר לא היה ידועה לסניגור בעת הדיון בבקשת המעצר ועל כן לא הובאה לידיות בית המשפט.

טען בבקשתה כי יש בנתון זה כדי לשנות את התמונה לחובב ביחס לאמון שניתן לרוחש למבוקש ולאפשר לו CUT ליצאת ממעצר במסגרת שיקומית.

הבקשה הועברה לתגובה המשיבה, אולם הסניגור הנכבד ביקש ליתן החלטה על אתר בבקשתה, תוך הנחה שהמשיבה ממלילא תתנגד לבקשתה. הטעם לבקשתה זו הוא סד הזמן שנקבע בתיק העיקרי שאינו סובל דיון בבקשת גופה לאחר קבלת תגובה המשיבה.

לאחר שיענית בבקשתה ובמסגר שצורך מטעם עמותת "אפשר" לא מצאתה כי יש מקום לשנות מהעהלטה להורות על מעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים.

פסיקה עקבית של בית המשפט העליון קובעת כי העיתוי הרاوي להליך שיקומי הוא שלב גיזורת הדיון ולא שלב המעצר.

על כן, אומר בעדינות כי אני תוהה מדוע יש לקבל בקשה הסניגור לשחרור המבוקש להליך שיקומי, ולכבות בכך את ידו של המותב הדן בתיק העיקרי אשר עתיד לדון בעניינו של המבוקש. נקבע בפסקה כי "מחלופת גמילה אינן רק בהיבט של מניעת מסוכנות והבטחת התיצבות למשפט. שחרור לחלופת גמילה הוא מהלך שיקומי. הצופה פנוי עתיד, וככזה, עשויות להיות לו השלכות על ההליך העיקרי, ובפרט על גזירת עונשו של הנאשם". (ראה בש"פ 4829/13 מדינת ישראל נגד אסיה ניסים טפסיה, 21.07.13).

הדברים אמורים כאשר לא ברור כיצד יש בחלופת גמילה במסגרת הליך שיקומי כדי לאין או להכחות את עילית המעצר (ראה בש"פ 11/1981 מדינת ישראל נגד סוויטה (פורסם בנבו, 21.03.11).

בנוספ', עולה על פי הבקשה כי המבוקש נרשם מיזמתו במסגרת סדנא בבית המעצר, ונוזר בעו"ס של בית הכלא. על כן, אין לומר כי השארתו של המבוקש במעצר, תוך איזון המסוכנות הנשקפת ממנו לציבור, תמנע ממנו האפשרות לפנות לאפיק שיקומי במסגרת כותלי הכלא.

לא זו אף זו, הרי ביצוע העבירות ע"י המבוקש תוך הפרת תנאי מעצר הבית שהוטל עליו בבית משפט השלום בראשון לציון, גרם לתחשות חוסר אמון במבוקש שלא ניתן להסירה גם לאחר עיון באותו מסמך שצורף לבקשתה לעיון חוזר.

לאור האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה אף מבלי להידרש למסקיר כבקשת הסניגור (ראה: בש"פ 5700/13 יעקב קושירו נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.08.13)

אין בהחלטתי זו כմובן כדי לחסום את דרכו של המבוקש לעלות טענותיו ביחס לשיקומו, במסגרת התקיק העיקרי, ככל שאפשרות זו עומדת לו על הפרק.

ניתנה היום, י"א שבט תשע"ד, 12 ינואר 2014, בהעדך
הצדדים.